

Sygn. akt **XXIII Gz 16/17**

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Puchalska (spr.)

Sędziowie: SO Monika Skalska

SO Agnieszka Grzybczak - Stachyra

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2017 r. w Warszawie
na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W. przeciwko (...) sp. z o.o. W.
o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 22 sierpnia 2016 r., sygn. akt XVI GNc
5874/16
postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Monika Skalska SSO Renata Puchalska SSO Agnieszka Grzybczak – Stachyra

Sygn. akt XXIII Gz 16/17

UZASADNIENIE

W pozwie powód (...) sp. z o.o. w W. złożył wniosek o zabezpieczenie roszczenia o zapłatę poprzez zobowiązanie pozwanego do złożenia kwoty 40.318,68 zł do depozytu sądowego. W uzasadnieniu pozwu nie odniósł się do wniosku o zabezpieczenie.

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2016r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie uzasadniając swoje stanowisko brakiem uprawdopodobnienia istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. W ocenie Sądu Rejonowego powód winien uprawdopodobnić, iż stan majątkowy drugiej strony rodzi obawę co do wykonalności wyroku, czego powód w żaden sposób nie zrobił, gdyż poza złożeniem wniosku o zabezpieczenie nie wskazał żadnych takich okoliczności.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód zaskarżając je w całości wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i udzielenie powodowi zabezpieczenia dochodzonego roszczenia poprzez zobowiązanie pozwanego do złożenia kwoty dochodzonej pozwem do depozytu sądowego.

Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez brak analizy materiałów dowodowych poprzez uznanie braku uprawdopodobnienia istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że z uwagi na wskazanie w pozwie, iż pozwany nie wywiązuje się z płatności, a wcześniej współpraca układała się poprawnie, istnieje duże zagrożenie, iż pozwany może być niewypłacalny lub może postępować tak aby windykacja po zasądzeniu wskazanych kwot była utrudniona lub niemożliwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie okazało się niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że powód wskazał sposób zabezpieczenia nie objęty dyspozycją 747 k.p.c. gdyż, zgodnie z treścią tego przepisu zabezpieczenie roszczeń pieniężnych następuje przez: 1) zajęcie ruchomości, wynagrodzenia za pracę, wierzytelności z rachunku bankowego albo innej wierzytelności lub innego prawa majątkowego; 2) obciążenie nieruchomości obowiązanego hipoteką przymusową; 3) ustanowienie zakazu zbywania lub obciążania nieruchomości, która nie ma urządzonej księgi wieczystej lub której księga wieczysta zaginęła lub uległa zniszczeniu; 4) obciążenie statku albo statku w budowie hipoteką morską; 5) ustanowienie zakazu zbywania spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu; 6) ustanowienie zarządu przymusowego nad przedsiębiorstwem lub gospodarstwem rolnym obowiązanego albo zakładem wchodzącym w skład przedsiębiorstwa lub jego częścią albo częścią gospodarstwa rolnego obowiązanego.

Wskazane wyżej sposoby zabezpieczenia roszczeń pieniężnych są enumeratywnie określone przez ustawodawcę.

Tymczasem powód we wniosku o zabezpieczenie żądał aby Sąd zobowiązał pozwanego do złożenia żądanej kwoty do depozytu sądowego, skoro niniejsza sprawa dotyczy zapłaty należy domniemywać, iż intencją wnioskodawcy pozostawało zabezpieczenie roszczenia pieniężnego.

Abstrahując od charakteru takiego złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, który jest instytucją prawa materialnego, wskazać należy że zgodnie z art. 467 k.c. poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego: 1) jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, 2) wierzyciel nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych, 3) powstał spór, kto jest wierzycielem, 4) z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione. Zgodnie natomiast z treścią art. 742 § 1 k.p.c. zabezpieczenie upada gdy obowiązanym złoży na rachunek depozytowy sądu sumę zabezpieczenia żadaną przez uprawnionego. Skarżący zdaje się nie odróżniać instytucji zabezpieczenia od zwolnienia się z długu dłużnika. Brak jest bowiem możliwości zabezpieczenia roszczenia w sposób wskazany przez powoda, gdyż ta instytucja służy jak wskazano wyżej, zwolnieniu się dłużnika z długu lub uwolnienia się od zabezpieczenia, które zostało już wcześniej orzeczone.

Odnosząc się w następnej kolejności do kwestii przesłanek oceny uprawdopodobnienia twierdzeń faktycznych w postępowaniu cywilnym przypomnieć należy, że ta definiowana w art. 243 k.p.c. instytucja polega na dopuszczalności ustalania przez sąd faktów istotnych dla sprawy z odstępstwem od wynikających z ustawy przepisów o postępowaniu dowodowym. Innymi słowy – w przypadku, gdy ustawa wymaga uprawdopodobnienia a nie udowodnienia jakiegoś faktu, Sąd może czynić ustalenia faktyczne bez zachowania szczegółowych reguł dowodowych przewidzianych przez k.p.c., zatem jeśli przepisy te dopuszczają możliwość poprzestania na uprawdopodobnieniu istotnego dla przebiegu postępowania faktu, strona nie musi przedstawiać dla osiągnięcia oczekiwanych przez siebie skutków procesowych dowodów rozumieniu przepisów k.p.c., zaś sąd nie ma obowiązku przeprowadzania postępowania dowodowego z zachowaniem reguł i gwarancji wynikających z przepisów prawa dowodowego. Dopuszczalność ograniczenia się jedynie do uprawdopodobnienia nie upoważnia jednak strony do poprzestania na dokonaniu przytoczeń faktycznych (twierdzeń o faktach) i nie zwalnia od obowiązku przedstawienia (dla poparcia swoich twierdzeń faktycznych) takich środków (np. notatek nie będących dokumentami czy oświadczeń pisemnych osób trzecich zastępujących zeznania świadków itp.), które (mimo że nie stanowią w rozumieniu k.p.c. dowodów przytaczanych przez stronę okoliczności faktycznych) pozwalać powinny Sądowi na weryfikację twierdzeń strony o faktach i nabranie przekonania co do znacznego ich prawdopodobieństwa (patrz K. Piasecki, Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, Tom I Warszawa 1996, s. 812- 813).

Dla zabezpieczenia roszczenia koniecznym jest kumulatywne spełnienie zarówno przesłanki uprawdopodobnienia roszczenia jak i uprawdopodobnienia interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia (art. 731¹ § 1 i 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie dla uzasadnienia interesu prawnego powód we wniosku nie przedstawił żadnych nawet twierdzeń, poza tym, że nieregulowanie przez pozwanego wymagalnych zobowiązań wobec powoda może świadczyć o jego niewypłacalności. Nie wskazał natomiast żadnych innych powodów dla których roszczenie to miałoby być nieegzekwowalne, np. wskazanie, że pozwany nie posiada żadnego majątku, bądź majątek wyprzedaje itp. Ogólnie postawiona przez wnioskodawcę teza o możliwości niewypłacalności dłużnika nie poparta żadną argumentacją nie może świadczyć o realnym zagrożeniu unikania przez dłużnika odpowiedzialności, w razie przegrania sprawy. Co więcej, również w treści zażalenia wnioskodawca nie wskazuje na okoliczności faktyczne mogące uzasadnić interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, wobec powyższego zażalenie ma wymiar jedynie polemiczny.

Zgodnie z art. 730¹ § 2 k.p.c. interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. W realiach niniejszej sprawy oznaczałoby to niemożność lub poważne trudności w zaspokojeniu się uprawnionego z majątku obowiązanego na skutek czy to redukcji wierzytelności. Wniosek o zabezpieczenie i swój interes prawny w jego uzyskaniu uprawniony uzasadnił jedynie nieregulowaniem zobowiązań wobec powoda. Powód nie uprawdopodobnił swego interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia z uwagi na stopień ogólności wniosku i zażalenia, a samo w sobie twierdzenie o możliwości kłopotów finansowych nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że spłata zobowiązania wobec uprawnionego jest zagrożona lub pozwany będzie unikać zaspokojenia powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. postanowił jak w sentencji.

SSO Monika Skalska SSO Renata Puchalska SSO Agnieszka Grzybczak - Stachyra